

Sygn. akt VI A Ca 404/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ewa Klimowicz - Przygódzka (spr.)

Sędziowie: SA Jacek Sadowski

SO (del.) Aleksandra Kempczyńska

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Elektrociepłowni (...) spółki z o.o. w A.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 4 grudnia 2013 r.

sygn. akt XVII AmE 26/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od Elektrociepłowni (...) spółki z o.o. w A. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

VI A Ca 404/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 XII 2011 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE) uznał, że przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. nie wywiązało się w roku 2010 z obowiązku określonego w art. 9a ust. 8 ustawy prawo energetyczne tj. uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9 l ust 1 w/ w ustawy, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust 8a prawa energetycznego. Z powyższego tytułu na Elektrociepłownię (...) nałożona została kara pieniężna w kwocie 5900 zł, odpowiadająca 0,16 % przychodu jakie to przedsiębiorstwo energetyczne uzyskało z działalności koncesjonowanej w roku 2010.

Z uzasadnienia przedmiotowej decyzji wynikało, że Elektrociepłownia (...) obowiązek określony w art. 9a ust. 8 prawa energetycznego wypełniła za rok 2010 poprzez uiszczenie na rzecz (...) opłaty zastępczej ale nie w pełnej

wysokości. Niedopłata wynosiła 4129,29 zł i wynikała z „potrącenia” powyższej kwoty z obciążającej Elektrociepłownię opłaty zastępczej, wobec faktu zakupu przez nią od (...) sp. z o.o. energii elektrycznej według taryfy jak dla odbiorcy końcowego (a zatem mieszczącej w sobie koszty wypełnienia obowiązku z art. 9a ust 8 prawa energetycznego) zużytej jednak przez nią na potrzeby własne tj. wytwarzania energii. Innymi słowy ukarana spółka odjęła wartość „zakupionych” świadectw pochodzenia, poprzez zapłatę wyższej ceny energii elektrycznej od (...).

Prezes URE powyższe działanie Elektrociepłowni (...) uznał za pozbawione podstaw prawnych podnosząc, iż wskazywanego przez nią sposobu realizacji obowiązku określonego w art. 9a ust 8 prawa energetycznego ustawa ta nie przewiduje. Wyrażone zostało ponadto stanowisko, że w świetle art. 3 pkt 13 a prawa energetycznego nie można było uznać Elektrociepłowni (...) za odbiorcę końcowego energii elektrycznej sprzedawanej jej przez (...) Sp. z o.o. na użytek własny, gdyż do własnego użytku nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej zużycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, którego to rodzaju działalność prowadziła Elektrociepłownia. Cena zakupu takiej energii nie powinna była zatem zawierać kosztów wypełnienia obowiązku z art. 9a ust 8 ustawy prawo energetyczne.

Od powyższej decyzji wymienione w niej przedsiębiorstwo energetyczne wniosło odwołanie do SOKiK podnosząc w nim tylko jeden zarzut, a mianowicie naruszenia art. 9a ust 8 ustawy prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przedsiębiorstwo energetyczne, które dokonało zakupu energii elektrycznej od innego przedsiębiorstwa według taryfy jak dla odbiorcy końcowego, a zużytej przez to przedsiębiorstwo na potrzeby własne, zobowiązane jest do wykonania obowiązku określonego w w/w artykule, w sytuacji gdy z celu regulacji prawnej wynika, że obowiązek taki nie dotyczy energii elektrycznej zakupionej od innego przedsiębiorcy energetycznego (po cenie podwyższonej o koszty obowiązku z art. 9a ust 8) przeznaczonej na potrzeby własne przedsiębiorcy. Powódka podnosiła, iż była odbiorcą końcowym energii elektrycznej zakupionej na potrzeby własne od spółki (...), gdyż brak było odbiorcy końcowego nabywającego następnie tę energię elektryczną od niej na własne potrzeby. A zatem skoro Elektrownia (...) nabyła na własne potrzeby energię elektryczną po cenie zawierającej koszt realizacji obowiązku z art. 9a ust 8 prawa energetycznego, to sprzedająca ją spółka (...) obarczona była realizacją powyższego obowiązku. Realizacja powyższego obowiązku przez Elektrociepłownię (...) nie znajduje oparcia w przepisach ustawy prawo energetyczne.

Zaskarżonym wyrokiem SOKiK odwołanie powyższe oddalił.

Z poczynionych przez ten Sąd ustaleń wynikało, że powódka posiada koncesję na obrót energią elektryczną oraz na jej wytwarzanie.

W roku 2010 dokonała sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 12 532,049 MWh energii elektrycznej, podlegającej obowiązkowi określonemu w art. 9a ust 8 ustawy prawo energetyczne. Tym samym była zobowiązana do:

1 uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust 1 pkt 1 w/w ustawy w łącznej ilości 388,493 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej,

2 uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust 1 pkt 2 w/w ustawy w łącznej ilości 2 669,326 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej.

Powódka w ramach realizacji powyższego obowiązku uiszczała natomiast na rzecz (...) w odniesieniu do:

1 jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust 1 pkt 1 prawa energetycznego opłatę zastępczą w wysokości 48 197,86 zł odpowiadającą 374,207 MWh energii elektrycznej,

2 jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust 1 pkt 2 prawa energetyczne opłatę zastępczą w wysokości 59 959,43 zł., odpowiadającą 2 571,159 MWh energii elektrycznej.

W roku 2010 powódka dokonała zakupu od (...) Sp. z o.o. energii elektrycznej zarówno do odsprzedaży jak i na potrzeby własne, przy czym zakup na potrzeby własne był realizowany jak dla odbiorcy końcowego tj. cena zawierała koszty wypełnienia obowiązku z art. 9a ust 8 ustawy prawo energetyczne. W związku z tym wykonując wskazany obowiązek za rok 2010 Elektrociepłownia pomniejszyła poprzez potrącenie kwotę opłaty zastępczej, którą miał obowiązek uiścić o część ceny energii elektrycznej nabytej od (...) Sp. z o.o. i zużytej na potrzeby własne.

W tak ustalonym stanie faktycznym SOKiK uznał wniesione przez powódkę odwołanie za niezasadne.

Powołując się na przepis art. 9a ust 8 ustawy prawo energetyczne oraz § 9 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 26 IX 2007 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia tych świadectw, uiszczenia opłaty zastępczej i obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji (Dz.U. 2007.185.1314) Sąd Okręgowy stwierdził, że w związku ze sprzedażą w roku 2010 przez powódkę na rzecz odbiorców końcowych 12 532,049 MWh energii podlegającej obowiązkowi określonymu w w/w przepisie ustawy powódka była zobowiązana:

- do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust 1 pkt 1 ustawy lub do uiszczenia opłaty zastępczej – na łączną ilość 388,493 MWh, a wniosła opłatę zastępczą odpowiadającą 374,207 MWh,

- do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust 1 pkt 2 ustawy lub do uiszczenia opłaty zastępczej – na łączną ilość 2 669,326 MWh, a wniosła opłatę zastępczą odpowiadającą 2 571,159 MWh.

Różnica pomiędzy wymaganym udziałem energii elektrycznej pochodzącej z wysokosprawnej kogeneracji w całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym a osiągniętym przez powódkę w roku 2010:

- dla jednostki kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust 1 pkt 1 ustawy prawo energetyczne wyniosła 0,114 %,

- dla jednostki kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust 1 pkt 2 ustawy prawo energetyczne wyniosła 0,783 %.

Tym samym sąd I instancji podzielił stanowisko Prezesa URE, że powódka nie wywiązała się z obowiązku wynikającego z art. 9a ust 8 prawa energetycznego.

Wbrew zarzutom zawartym w odwołaniu SOKiK uznał, iż z realizacji powyższego obowiązku nie zwalniał powódki fakt nabycia przez nią od (...) sp. z o.o. energii elektrycznej po cenie jak dla odbiorcy końcowego i tym samym dokonanie potrącenia od wielkości obciążającej ją opłaty zastępczej, wartości poniesionych kosztów wypełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust 8 prawa energetycznego przez (...) sp. z o.o.. Powódka nie mogła bowiem zwolnić się ze wskazanego obowiązku ustawowego twierdząc, że inny podmiot wypełnił ten obowiązek za nią. Przepisy ustawy prawo energetyczne nie przewidują takiego sposobu wykonania powyższego obowiązku. Obowiązek ten może zostać spełniony wyłącznie przez nabycie i przedstawienie do umorzenia świadectw pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej, a w związku z brakiem wątpliwości interpretacyjnych na gruncie wykładni literalnej przepisów ustawy, niewłaściwe jest stosowanie wykładni celowościowej, którą proponowała powodowa spółka. Tym samym SOKiK uznał, że cena zakupu energii elektrycznej dokonanej przez powódkę nie miała znaczenia dla oceny realizacji przez nią obowiązku wynikającego z art. 9a ust 8 w/w ustawy.

Powódka w roku 2010 dokonała jak sama podała sprzedaży energii elektrycznej do odbiorców końcowych w ilości 12 532,049 MWh, a zatem od tej ilości winna była wykonać obowiązek wskazany w wielokrotnie już przywoływanym art. 9a ust 8 prawa energetycznego, czego potwierdzeniem może być tylko umorzenie świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenie opłaty zastępczej wyłącznie przez nią, jako podmiot dokonujący tej sprzedaży.

W konsekwencji niewypełnienia obowiązku wynikającego z art. 9a ust 8 prawa energetycznego, Prezes URE słusznie zdaniem sądu I instancji w oparciu o art. 56 ust 1 pkt 1 a tej ustawy, nałożył na powódkę karę pieniężną.

W apelacji strony powodowej, jaka została wniesiona od powyższego orzeczenia podniesione zostały następujące zarzuty:

- naruszenia art. 9a ust 1a pkt 1 w zw. z art. 3 pkt 13 a prawa energetycznego w zw. z art. 84 Konstytucji RP oraz art. 217 polegającego na błędnej ich wykładni, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie przyjmujące, że przedsiębiorstwo energetyczne, które dokonało zakupu energii elektrycznej od innego przedsiębiorcy według ceny jak dla odbiorcy końcowego a zużytej na potrzeby własne, inne niż zużycie na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, zobowiązane jest do wykonania obowiązku określonego w tym przepisie, w sytuacji gdy z celu powyższej regulacji prawnej wynika, że obowiązek taki nie dotyczy energii elektrycznej zakupionej od innego przedsiębiorcy energetycznego, przeznaczonej na potrzeby własne inne niż zużycie na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, co w konsekwencji powoduje podwójne opodatkowanie,

- naruszenia art. 9a ust 1a pkt 2 prawa energetycznego poprzez jego niezastosowanie a contrario, a w konsekwencji nieprawidłowe przyjęcie, że powódkę obciąża obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej, o której mowa w art. 9a ust 8 w/w ustawy mimo, że z treści art. 9a ust 1a pkt 2 wynika, że dotyczy on jedynie przedsiębiorstwa energetycznego, które nie tylko wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią, ale jednocześnie sprzedaje tę energię odbiorcom końcowym,

- art. 76 ust 1 w zw. z art. 2 ust 1 ustawy Ordynacja podatkowa przez jego niezastosowanie, w konsekwencji uznanie, że brak jest podstaw prawnych do uznania za prawidłowe, dokonane przez powódkę potrącenia od wielkości należnej opłaty zastępczej, wartości poniesionych kosztów wypełnieni obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust 1 prawa energetycznego przez (...) Sp. z o.o., czyli przedsiębiorstwa od którego powódka w roku 2010 zakupiła część energii elektrycznej.

Tym samym apelujący wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa URE ewentualnie „o uchylenie orzeczenia do ponownego rozpoznania”.

W apelacji zgłoszony został także wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu ze sprawozdania finansowego (...), powszechnie dostępnego na wskazanej stronie internetowej, na okoliczność, że opłata zastępcza, niezależnie od przyjętego w ustawie prawo energetyczne nazewnictwa, jest w rzeczywistości podatkiem.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Rozważania sądu odwoławczego zacząć należy od przypomnienia genezy sporu zaistniałego w niniejszej sprawie.

Otóż pismem z dnia 30 III 2011 r. powódka poinformowała Urząd Regulacji Energetyki, że w roku 2010 zakupiła od (...) sp. z o.o. energię elektryczną do odsprzedaży jak i na potrzeby własne, przy czym zakupy na potrzeby własne były realizowane jak dla odbiorcy końcowego, co oznaczało, iż w cenie zakupu tej energii był wliczony koszt obowiązku z art. 9a ust 8 prawa energetycznego, obciążającego zgodnie z art. 9a ust 1a pkt 1 przedsiębiorstwo energetyczne dokonujące sprzedaży energii odbiorcy końcowemu, czyli (...).

Jak wywodziła dalej Elektrociepłownia (...), główną część jej potrzeb własnych stanowi zużycie energii na działalność koncesjonowaną tj. wytwarzania i dystrybucji energii elektrycznej oraz wytwarzania i dystrybucji ciepła, która zgodnie z nowelizacją prawa energetycznego z 11 III 2010 r. nie jest traktowana jako energia dla odbiorcy końcowego, co oznacza, że nie powinna zawierać kosztów pozyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia. Tym samym powódka uznała, iż nadpłaciła w zakupach energii od (...) ilość certyfikatów, które zostaną odjęte od ilości certyfikatów, które powinna umorzyć bądź opłacić opłatę zastępczą od sprzedaży energii odbiorcom końcowym. Ilość energii sprzedanej przez nią odbiorcom końcowym jak wynikało z tabeli dołączonej do kolejnego pisma z dnia 5 X

2011 r. (k 21 akt adm.) wynosiła 12 532,049 MWh i w żadnej mierze nie została do niej wliczona energia elektryczna zakupiona przez tę Elektrociepłownię na potrzeby własne od spółki (...).

W świetle powyższego za całkowicie niezrozumiały uznać należy podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 9a ust 1 a pkt 1 w zw. z art. 3 pkt 13 a prawa energetycznego poprzez błędne przyjęcie, że przedsiębiorstwo energetyczne, które dokonało zakupu energii elektrycznej od innego przedsiębiorstwa energetycznego na własne potrzeby według ceny jak dla odbiorcy końcowego a zużytej na potrzeby własne, inne niż zużycie na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, obowiązane jest do wykonania obowiązku z art. 9a ust 8 ustawy w/w. Po pierwsze powódka zaprzeczała w ten sposób sama sobie twierdząc, że energię elektryczną zakupioną na potrzeby własne od (...) zużyła na inne potrzeby nie związane z wytwarzaniem, przesyłaniem czy dystrybucją energii elektrycznej. Po drugie ani Prezes URE ani sąd I instancji nie przyjęli, iż obowiązek z art. 9a ust 8 prawa energetycznego dotyczy przedsiębiorstwa energetycznego dokonującego zakupu energii elektrycznej od innego przedsiębiorstwa energetycznego na własne potrzeby inne niż wytwarzanie, przesyłanie lub dystrybucja energii elektrycznej.

W szczególności organ administracyjny słusznie uznał, zgodnie z twierdzeniami samej Elektrociepłowni przedstawionymi mu w piśmie z 30 III 2011 r., że powódka nabyła od (...) energię elektryczną na potrzeby wytwarzania energii, która to sprzedaż, nie stanowi sprzedaży na rzecz odbiorcy końcowego, a tym samym zgodnie z art. 9a ust 1 a pkt 1 ustawy prawo energetyczne nie wiąże się z koniecznością uzyskania i przedstawienia przez sprzedawcę Prezesowi URE świadectwa pochodzenia energii elektrycznej z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej. Cena sprzedaży tej energii nie powinna zatem zawierać kosztów realizacji obowiązku z art. 9a ust 8 wymienionej ustawy (str. 8 i 9 decyzji). Przepis art. 3 pkt 13 a, na rozwiązanie którego powoływała się sama powódka w swoim piśmie skierowanym do organu administracyjnego stanowi bowiem, że za odbiorcę końcowego uważa się

„odbiorcę dokonującego zakupu paliw lub energii na własny użytek; do własnego użytku nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej zużycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji”.

W świetle powyższego jako całkowicie niezrozumiałe, nie odnoszące się do istoty rozstrzygnięcia organu administracyjnego jak i sądu uznać należało twierdzenia apelacji, że obciążenie przedsiębiorstwa energetycznego obowiązkiem odprowadzenia opłaty zastępczej od energii zakupionej na potrzeby własne, nie związane z wytwarzaniem, przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej stanowi „podwójne obciążenie podatkiem” od tej samej czynności i z tego samego tytułu, po raz pierwszy z tytułu nabycia energii od (...) sp. z o.o., po raz drugi z tytułu jej zużycia na potrzeby własne przedsiębiorstwa (str. 9 apelacji). Jeszcze raz podkreślić należy, iż energia elektryczna zakupiona przez powódkę od (...) na własne potrzeby, jak sama twierdziła w postępowaniu administracyjnym związane z wytwarzaniem i dystrybucją energii elektrycznej, nie wchodziła w skład energii elektrycznej sprzedanej w roku 2010 przez Elektrociepłownię odbiorcom końcowym, z którą wiązał się obowiązek powódki uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej (art. 9a ust 1a pkt 1 w zw. z art. 9a ust 8).

Powódka starała się częściowo zwolnić z obciążającej ją z mocy art. 9a ust 8 pkt 2 prawo energetyczne opłaty zastępczej związanej z ilością energii sprzedanej przez nią odbiorcom końcowym, pomniejszając tę opłatę o „ilość certyfikatów zakupionych od (...) w energii na potrzeby własne” (k 21 akt adm.), które w jej ocenie niesłusznie stanowiły składnik ceny nabycia tej energii elektrycznej, gdyż sprzedaż dokonana przez (...) na jej potrzeby własne nie była sprzedażą końcową, a tym samym nie powinna zawierać kosztów pozyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwa pochodzenia z kogeneracji (pismo z 30 III 2011 r.). Powódka dokonała potrącenia powyższych „nadpłaconych” w transakcji z (...) certyfikatów z ilością certyfikatów należnych w energii sprzedanej przez nią odbiorcom końcowym (str. 21 akt adm.), które zgodnie z art. 9a ust 1a pkt 1 w zw. z art. 9a ust 8 powinna była uzyskać i przedstawić do umorzenia, ewentualnie uiścić opłatę zastępczą.

Słusznie Prezes URE jak i SOKiK przyjęli jednak, iż takiego sposobu wypełnienia obowiązku z art. 9a ust 8 prawo energetyczne nie przewiduje. Przedsiębiorstwo energetyczne, zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub jej obrotem i sprzedające energię elektryczną odbiorcom końcowym obowiązane jest uzyskać i przedstawić do umorzenia

Prezesowi URE świadectwo pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1, dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczyć opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 8a. Zgodnie z jednoznacznym brzmieniem art. 9a ust. 1a i 8 prawa energetycznego wspomniany obowiązek można zrealizować jedynie w dwojaki sposób - poprzez nabycie i przedstawienie do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenie opłat zastępczych. Brak jest tym samym możliwości wypełnienia powyższego obowiązku poprzez realizację zakupu energii elektrycznej w celu innym niż na własny użytek (w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy) po cenach taryfowych „przeznaczonych dla odbiorcy końcowego”, a więc obciążonych już zgodnie z § 10 ust 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 26 IX 2007 r. w sprawie obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracjikosztami obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 prawa energetyczne (tak też Z. Muras w Prawo energetyczne. Komentarz pod red. Z. Murasa i M. Swory, T 17 i 24 do art. 9a).

De facto proponowane przez powódkę rozwiązanie prowadziłoby do sytuacji, w której inny podmiot (w tym przypadku sprzedawca energii spółka (...)) wykonywałby za nią zastępczo wskazany obowiązek ustawowy , czego przepisy prawa energetycznego także nie przewidują. Jak słusznie wskazywał Prezes URE w uzasadnieniu swojej decyzji ustawodawca wprowadził tylko jeden przypadek wypełnienia zastępczego obowiązku z art. 9a ust 8 ustawy prawo energetyczne w art. 9 e ust 13 a w/w ustawy, który to przepis stanowi, że :

„Towarowy dom maklerski lub dom maklerski wykonując obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych, może złożyć wniosek do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o umorzenie świadectw pochodzenia należących do innego podmiotu, któremu przysługują wynikające z tych świadectw prawa majątkowe, o ile dołączy pisemną zgodę tego podmiotu na zaliczenie tych świadectw do wypełnienia obowiązku przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski.”

a zatem nie odnosi się do sytuacji z niniejszej sprawy.

Nie ma także racji strona powodowa podnosząc w apelacji, iż podstawę prawną dokonanego przez nią „potrącenia” należy upatrywać w art. 76 ust 1 ustawy z dnia 29 VIII 1997 r. ordynacja podatkowa (Dz.U. 2012.749) , który pozwala zaliczyć z urzędu nadpłatę podatnika wraz z jej oprocentowaniem na poczet zaległości podatkowych oraz bieżących zobowiązań podatkowych. Abstrahując od szeroko omówionej w apelacji kwestii charakteru prawnego opłaty zastępczej o jakiej mowa w art. 9a ust 8 pkt 2 prawa energetycznego(która zdaniem apelującej jest de facto podatkiem środowiskowym) jak i od kwestii możliwości zastosowania do niej przepisów ustawy ordynacja podatkowa , stwierdzić należy, iż po stronie powódki nie występowała jakiegokolwiek nadpłata opłaty zastępczej wniesionej na rzecz Funduszu (...). Nadpłata o której mowa zawarta bowiem została w cenie energii elektrycznej uiszczonej przez powódkę na rzecz (...) sp. z o.o. . Nie wiadomym jest czy sprzedawca ten z tytułu sprzedaży powódce energii elektrycznej na potrzeby własne wypełnił obowiązek z art. 9a ust 8 prawa energetycznego i w jakiej formie – czy poprzez uzyskanie i przedstawienie do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji czy poprzez uiszczenie opłaty zastępczej. Ewentualna nadpłata opłaty zastępczej i tak jednak istniałaby wówczas po stronie (...), a nie bezpośrednio po stronie powódki. Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał zgłoszony w apelacji wniosek dowodowy zmierzający do wykazania , iż opłata zastępcza jest zobowiązaniem podatkowym , za zmierzający do udowodnienia okoliczności nie mającej znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W konsekwencji podzielił też stanowisko SOKiK, że wypełnienie przez powódkę obowiązku z art. 9a ust 8 prawa energetycznego poprzez zaliczenie na poczet wielkości obciążającej ją za rok 2010 opłaty zastępczej , wartości zapłaconych w taryfie kosztów wypełnienia przez (...) tegoż obowiązku , w odniesieniu do energii sprzedanej powódce na potrzeby własne związane z wytwarzaniem i dystrybucją energii elektrycznej, pozbawione było podstaw prawnych.

W tej sytuacji apelacja kwestionująca powyższe rozstrzygnięcie jako niezasadna podlegała oddaleniu , na podstawie art. 385 k.p.c.. Powódka jako strona przegrywająca proces została obciążona z mocy art. 98§ 1 k.p.c. obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego, poniesionych w postępowaniu apelacyjnym.